

også sat på den 8. plenarforsamlings dagsorden.

I en note af 9. juli 1953 anmodede 15 arabiske og asiatiske stater De Forenede Nationer om at få optaget sagen til behandling i plenarforsamlingen. Baggrunden for spørgsmålets rejsning var den, at der var fare for freden, „ved at Frankrig ulovligt havde inter文eneret i Marokko og afsat dets lovlige statsoverhovede“. I august måned fremsatte de samme 15 stater ønske om, at sikkerhedsrådet skulle behandle spørgsmålet for at undersøge den internationale uoverensstemmelse og faren for freden, som situationen i Marokko havde skabt. Ved afstemningen i sikkerhedsrådet den 3. september 1953 stemte 5 lande imod spørgsmålets optagelse på rådets dagsorden, nemlig Colombia, Danmark, De Forenede Stater, Frankrig og Storbritannien, medens 5 stemte for, nemlig Chile, Kina, Libanon, Pakistan og Sovjetunionen; Grækenland afholdt sig fra at stemme. Forslaget var hermed forkastet. I forbindelse med sin stemmeafgivning henviste den danske repræsentant iøvrigt til, at de 15 arabiske og asiatiske stater havde mulighed for at rejse sagen i plenarforsamlingen. Hertil kom, at der på det daværende tidspunkt herskede ro i Marokko, og at Frankrig netop havde afsat sultanen for at undgå blodsudgydelser.

Marokkospørgsmålet blev herefter påny rejst med anmodning om optagelse på den 8. plenarforsamlings dagsorden. Forsamlingen stemte for spørgsmålets optagelse og henviste det til behandling i 1. udvalg.

Den franske delegation meddelte i et brev til formanden for 1. udvalg, at den franske delegation — i lighed med tidligere — ville afholde sig fra at deltage i forhandlingerne om Marokko- og Tunispørgsmålet, idet den franske regering var af den opfattelse, at De Forenede Nationer, jfr. pagtens § 2, pkt. 7, ikke havde nogen kompetence til at blande sig i disse rent interne anliggender.

Under drøftelserne i 1. udvalg foreslog den pakistanske delegerede, at der blev afholdt en „rundbordskonference“ med ligestillet repræsentation fra fransk og marokkansk side til løsning af de mange udestående spørgsmål i forholdet mellem de to lande. Iøvrigt indeholdt de under de-

batten fremkomne indlæg ikke nye momenter udover de sidste år fremkomne.

Sverige og Norge udtalte i deres indlæg i generaldebatten håb om, at Marokkospørgsmålet måtte kunne løses gennem forstående forhandlinger mellem Frankrig og Marokko, og den norske delegerede beklagede Frankrigs fravær, idet han var overbevist om, at den franske delegation ved sin tilstedeværelse i udvalget ville have været i stand til at kaste et andet lys over og give en bedre forståelse af spørgsmålet.

Den 12. oktober 1953 fremsatte den syriske delegerede på 13 arabiske og asiatiske staters vegne en resolution, ifølge hvilken det marokkanske folk skulle sikres selvstyre inden 5 år i overensstemmelse med pagtens ånd; for at opnå dette skulle der optages forhandlinger mellem Frankrig og det marokkanske folks „sande repræsentanter“.

Bolivia, der ikke ønskede taget for drastiske forholdsregler i forholdet mellem Frankrig og Marokko, fremsatte ud fra betragtningen af, at Marokko burde have støtte, et resolutionsforslag, ifølge hvilket forsamlingen, idet den henviste til sin resolution af 19. december 1952, gav udtryk for ønsket om en udvikling af det marokkanske folks frie politiske institutioner — resolutionen fornyede den tidligere appel om en mindskelse af spændingen i Marokko og udtrykte påny tillid og håb om en udvikling af det marokkanske folks frie politiske institutioner i overensstemmelse med pagtens ånd.

Den 19. oktober 1953 forkastede 1. udvalg det arabisk-asiatiske forslag med 28 stemmer, herunder Danmark og Norge, medens 22 stemte for og 9 passivt. Det bolivianske resolutionsforslag, der blev noget skærpet ved et ændringsforslag fra Burma, Indien og Indonesien, opnåede ved den endelige afstemning i 1. udvalg 31 stemmer, herunder alle de nordiske lande, medens 18 stemte imod og 9 stemte passivt.

I plenarforsamlingens møde den 3. november f. å. stemte alle de nordiske lande for alle afsnittene i det af 1. udvalg vedtagne forslag, men da resolutionens operative paragraf ikke opnåede den fornødne $\frac{2}{3}$ majoritet, måtte man i henhold til forretningsordenen betragte resolutionen som helhed som faldet.